

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3To/6/2017                     |
| Identifikačné číslo spisu: | 9512100006                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 13.12.2017                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Alena Šišková            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2017:9512100006.3 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci obžalovaného Ing. J. U., pre obzvlášť závažný zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 6 písm. a/ Trestného zákona, v štádiu prípravy na zločin podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave 13. decembra 2017, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok z 25. novembra 2014, sp. zn. PK-1T/2/2012, takto

### rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku napadnutý rozsudok sa

z r u š u j e.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný Ing. J. U., nar. XX. A. XXXX vo T., trvale bytom J. XXXX/X, R. podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo 16. januára 2012, sp. zn. VII/2 Gv 193/08, podľa ktorej sa mal dopustiť trestného činu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 6 písm. a/ Trestného zákona, čiastočne dokonaný a čiastočne v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a trestného činu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona, čiastočne dokonaného a čiastočne v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, že

v presne nezistenej dobe od polovice roku 2005 do decembra 2006 v R. a následne aj v U., ako štatutárny zástupca Mesta R., ako konečného prijímateľa nenávratného finančného príspevku, predložil dňa 9. septembra 2005 na základe výzvy číslo XXXXXXXX-XXX zo dňa 6. júna 2005 (Opatrenie 1, 2), vyhlásenej riadiacim orgánom Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky, v rámci Sektorového operačného programu Priemysel a služby (číslo XXXXXXXX), Podpora budovania a rekonštrukcie infraštruktúry (číslo XXXXXXXX), žiadosť o poskytnutie nenávratného finančného príspevku pre Mesto R., F. ul. č. XX, R., IČO : XXXXXXXX, žiadateľa z verejného sektora v rámci Opatrenia 1, 2 Sektorového operačného programu Priemysel a služby, v súvislosti s projektom „Priemyselný park Z.“ číslo projektu „priemyselný park“ XXXXXXXXXXXX, kde v rozpore so základnými podmienkami výzvy a s Čestným vyhlásením žiadateľa neposkytol sprostredkovateľskému orgánu pod riadiacim orgánom, Slovenskej

agentúre pre rozvoj investícií a obchodu (Y), povinné pravdivé údaje týkajúce sa majetkovo právnych vzťahov Mesta R. k pozemkom slúžiacim na realizáciu uvedeného projektu a to, že Mesto R. nemalo uzavretú nájomnú zmluvu na dobu najmenej 15 rokov po ukončení realizácie projektu a že, zároveň dodatkom k nájomnej zmluve zo dňa 6. septembra 2005, ktorý nepredložil k žiadosti o poskytnutie nenávratného finančného príspevku, prišlo o predkupné právo, ktoré prešlo na súkromný podnikateľský subjekt obchodnú spoločnosť Z., a. s., IČO XXXXXXXXX, a taktiež že v rozpore s údajmi uvádzanými v žiadosti schválenej hodnotiacou komisiou, nezískalo najneskôr ku dňu podpísania zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku podstatný vplyv v obchodnej spoločnosti Z., a. s., ako správcovi priemyselného parku, napriek týmto skutočnostiam podpísal dňa 15. februára 2006 so Slovenskou agentúrou pre rozvoj investícií a obchodu, (Y), zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. T., účinnú od 18. augusta 2006, na základe ktorej bol Mestu R. poskytnutý nenávratný finančný príspevok v sume 228 515 000 Sk, (7 585 308, 37 eur), z ktorého 75 %, (180 406 579 Sk - 5 988 401,35 eur), pochádzalo z Európskeho fondu regionálneho rozvoja a 20 %, (48 108 421 Sk - 1 596 907,02 eur), zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky, zvyšných 5 % v sume 12 027 000 Sk (399 223,26 eur), malo Mesto R. zabezpečiť z vlastných zdrojov, pričom ani po podpise tejto zmluvy v rozpore so schváleným projektom nezabezpečil zaregistrovanie zmlúv o nájme pozemkov a predkupného práva v katastri nehnuteľností a nezabezpečil Mestu R. ako konečnému prijímateľovi podstatný vplyv v spoločnosti Z., a. s., čiže v rozpore s podmienkami implementácie Sektorového operačného programu Priemysel a služby, ktorý je financovaný z prostriedkov Európskej únie a štátneho rozpočtu Slovenskej republiky, finančné prostriedky, ktoré mali slúžiť výlučne verejnému sektoru, mali byť použité na zveľadenie a zhodnotenie pozemkov a majetku, ktorý vlastnila súkromná obchodná spoločnosť, pričom doposiaľ bolo vyplatených Mestu R. na základe uzatvorenej zmluvy 11 500 885, 44 Sk (381 750, 46 eur), z prostriedkov Európskeho fondu regionálneho rozvoja a 9 797 050,56 Sk, (325 202, 50 eur) zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky a k vyplateniu ostatných prostriedkov nedošlo v dôsledku kontrolných aktivít riadiaceho orgánu

pretože skutok nie je trestným činom.

### Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok z 25. novembra 2014, sp. zn. PK-1T/2/2012, bol obžalovaný Ing. J. U. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 6 písm. a/ Trestného zákona v štádiu prípravy na zločin podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona a obzvlášť závažného zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona, v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenej dobe od polovice roku 2005 do decembra 2006 v R. a následne aj v U., ako štatutárny zástupca - primátor Mesta R., ako konečného prijímateľa nenávratného finančného príspevku, predložil dňa 9. septembra 2005 na základe výzvy číslo XXXXXXXX-XXX zo dňa 6. júna 2005 (Opatrenie 1, 2), vyhlásenej riadiacim orgánom Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky, v rámci Sektorového operačného programu Priemysel a služby (číslo XXXXXXXX), Podpora budovania a rekonštrukcie infraštruktúry (číslo XXXXXXXX), žiadosť o poskytnutie nenávratného finančného príspevku pre Mesto R., F. ul. č. XX, R., IČO : XXXXXX, žiadateľa z verejného sektora v rámci opatrenia 1, 2 Sektorového operačného programu Priemysel a služby, v súvislosti s projektom „Priemyselný park Z.“ číslo projektu „priemyselný park“ XXXXXXXXXXXXX, spracovateľskému orgánu pod riadiacim orgánom, Slovenskej agentúre pre rozvoj investícií a obchodu (Y), neposkytol povinné pravdivé údaje týkajúce sa majetkovo právnych vzťahov Mesta R. k pozemkom, slúžiacim na realizáciu uvedeného projektu k nájomnej zmluve zo dňa 6. septembra 2005, ktorým malo mať Mesto R. prenajaté pozemky slúžiace na realizáciu priemyselného parku od R. s. r. o., podpísal toho istého dňa dodatok, ktorým v mene Mesta R. postúpil predkupné právo na Z. a. s., hoci v tom čase na základe zmluvy o

nájme nehnuteľnosti s následnou možnosťou jej kúpy č. XXXXXXXXXX zo dňa 14. januára 2005, mala tie isté pozemky v nájme od R. s. r. o. spoločnosť Z. a. s., tento dodatok k nájomnej zmluve nepredložil k žiadosti o poskytnutie NFP, ďalej v rozpore s údajmi uvádzanými v žiadosti schválenej hodnotiacou komisiou, neoznámil, že mesto nezískalo podstatný vplyv v obchodnej spoločnosti Z. a. s. ako správcovi priemyselného parku a napriek týmto skutočnostiam podpísal dňa 15. februára 2006 so Slovenskou agentúrou pre rozvoj investícií a obchodu (Y.), zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. T., účinnú od 18. augusta 2006, na základe ktorej bol Mestu R. poskytnutý nenávratný finančný príspevok v sume 228 515 000 Sk (7 585 308,37 eur), z ktorého 75 % (180 406 579 Sk - 5 988 401, 35 eur) pochádzalo z Európskeho fondu regionálneho rozvoja a 20 % (48 108 421 Sk - 1 596 907,02 eur) zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky, zvyšných 5% v sume 12 027 000 Sk (399 223, 26 eur) malo Mesto R. zabezpečiť z vlastných zdrojov, ani po podpise tejto zmluvy v rozpore so schváleným projektom nezabezpečil zaregistrovanie zmlúv o nájme pozemkov a predkupného práva v katastri nehnuteľností a nezabezpečil Mestu R. ako konečnému prijímateľovi podstatný vplyv v spoločnosti Z., a. s., čím konal v rozpore s ustanovením § 3 písm. e/ zákona č. 181/2001 Z. z. o poskytovaní dotácií v pôsobnosti Ministerstva hospodárstva SR a v rozpore s podmienkami implementácie Sektorového operačného programu Priemysel a služby, ktorý je financovaný z prostriedkov Európskej únie a štátneho rozpočtu Slovenskej republiky a tým vytvoril podmienky, aby finančné prostriedky, ktoré mali slúžiť výlučne verejnému sektoru, boli použité na zveľadenie a zhodnotenie pozemkov a majetku, ktorý vlastnila súkromná obchodná spoločnosť, avšak do skončenia jeho funkčného obdobia nedošlo k podaniu žiadnej žiadosti o preplatenie finančných prostriedkov.

Obžalovanému za to bol podľa § 225 ods. 6 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 s poukazom na § 36 písm. j/, § 37 písm. h/, podľa § 39 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd zaradil obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Obžalovaný Ing. J. U. podal proti rozsudku odvolanie čo do výroku o vine aj treste, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 2. marca 2016, sp. zn. 3To/7/2015, podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Proti naposledy označenému rozhodnutiu podal obžalovaný podaním z 3. marca 2016 prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie, keď ako dovolacie dôvody uplatnil dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a i/ Trestného poriadku (t. j. že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu a že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia). Ich bližšie písomné zdôvodnenie uviedol v následných písomných podaniach (zo 7. apríla 2016 a 5. septembra 2016).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania rozsudkom, sp. zn. 1 TdoV 7/2016, zo 14. júna 2017 vyslovil, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 2. marca 2016, sp. zn. 3 To 7/2015, a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/, i/ Trestného poriadku porušený zákon v ustanoveniach § 327 ods. 2 Trestného poriadku, § 225 ods. 1, ods. 6 písm. a/, § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a/, § 13 ods. 1 Trestného zákona, a to v neprospech obvineného Ing. J. U.. Toto rozhodnutie zrušil. Zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu, sp. zn. 1TdoV/7/2016, zo 14. júna 2017 vyplýva, že :  
dovolanie bolo dôvodné vo vzťahu k okolnosti zmeny podoby skutku v právoplatnom rozsudku (predchádzajúcim dovolaním napadnutému - potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu). Ide o zmenu oproti prvému odsudzujúcemu rozsudku v prejednávanej veci, a to o zmenu vo vzťahu ku kvalifikačne podstatnej okolnosti. Dôvodne uplatnená námietka vecne pomenúva chybu, ktorá je rozhodnutiu vytýkaná v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku, zároveň je označená ako dôvod

dovolania (dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku) v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku. Dovolateľom označená okolnosť bola aj obsahovo namietaná v skoršom odvolacom konaní.

Namietaná okolnosť spočíva v úprave skutku v právoplatnom rozsudku oproti prvému odsudzujúcemu rozsudku z 5. februára 2013, a to v otázke nezískania mestom R. podstatného vplyvu v obchodnej spoločnosti Z., a. s. ako správcovi priemyselného parku (išlo o predpokladané získanie 34 % akcií mestom v tejto akciovej spoločnosti). Kým v prvom rozsudku sa podľa formulácie skutkovej vety kladie obžalovanému za vinu, že mesto túto majetkovú účasť nezískalo, po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu z 26. marca 2014 (v ktorom bola táto otázka skúmaná a rozporovaná), v ostatnom rozsudku súd prvého stupňa popis skutku upravil. Konkrétne doplnil skutkovú vetu spôsobom, že sa obžalovanému kladie za vinu neoznámenie z jeho strany agentúre Y. (zmluvnému partnerovi na poskytnutie nenávratného finančného príspevku), že mesto nezískalo podstatný vplyv vo vyššie uvedenej obchodnej (akciovej) spoločnosti. Konaním, ktoré je súčasťou spáchania trestného činu, teda už nie je samotné nezískanie mestom majetkovej účasti na jej podnikaní, čo zodpovedá (sprostredkovane) aj odôvodneniu rozsudku, ktoré vo vzťahu k predmetnej okolnosti uvádza, že „tento“ rozsudok kladie obžalovanému za vinu neoznámenie kritickéj okolnosti pred podpisom zmluvy o poskytnutí príspevku, nie nezískanie vplyvu (akcií) mestom (čl. 28 odsek dole, čl. 29 odsek prvý). Ostatné uznesenie odvolacieho súdu z 2. marca 2016, ktorým bolo odvolanie obžalovaného zamietnuté, uvádza, že tak, ako je naposledy uvedené, bola dotknutá okolnosť obžalovanému kladená za vinu už od podania obžaloby, čo však nezodpovedá (vo vzťahu k výroku o vine prvého rozsudku) skutočnosti (preto aj po zrušení prvého rozsudku k predmetnej úprave došlo). Dovolací súd sa stotožnil s posúdením otázky a to nemožnosti pričítať v neprospech obžalovaného neodkúpenie akcií mestom. To bolo totiž zapríčinené neodsúhlasením takej kúpy mestským zastupiteľstvom, ktoré hlasuje nezávisle od vôle primátora (v ktorej pozícii obžalovaný bol).

Z pohľadu dovolacieho súdu, pri právnej kvalifikácii podľa § 225 Trestného zákona ide o posúdenie znaku „vyláka“ od iného dotáciu, subvenciu, príspevok alebo iné plnenie. Pri právnej kvalifikácii podľa § 261 Trestného zákona ide zase (predovšetkým) o znak „umožní spôsobenie sprenevery“.

Vo vecnom vyjadrení, ide o nemožnosť obžalovaného niesť právnu zodpovednosť (akúkoľvek) za rozhodnutie mestského zastupiteľstva, čo však neplatí o zatažení príslušnej podstatnej informácie (v rozpore s jeho doloženou konkrétnou oznamovacou povinnosťou) voči zmluvnému partnerovi, ktorý mal možnosť zmluvu neuzavrieť, a teda poskytnutie príspevku právne nefixovať.

Problém, relevantný z hľadiska konania po zrušení prvého z rozsudkov súdu prvého stupňa (a v konečnom dôsledku potom aj z hľadiska dovolacieho konania) spočíva v tom, že pôvodný rozsudok bol zrušený len na základe odvolania, podaného obžalovaným. V takom prípade sa prejaví účinok tzv. zákazu „zmeny k horšiemu“ (reformatio in peius), ktorý je vo vzťahu k novému konaniu na súde prvého stupňa zákonom popísaný v § 327 ods. 2 Trestného poriadku nasledovne: „Ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech.“ V neprospech obžalovaného teda nemôže byť relevantne zmenený žiaden z výrokov rozsudku, vyhláseného v novom konaní (to platí aj v rovnakej situácii po rozhodnutí dovolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 2 Trestného poriadku).

Z hľadiska skoršieho odsudzujúceho výroku o vine je zmenou k horšiemu nielen zmena, ktorá by viedla k prísnejšej právnej kvalifikácii, ale aj zmena, ktorá mení popis skutku, nezodpovedajúci (vo vzťahu k dotknutej okolnosti) použitej právnej kvalifikácii, na taký popis skutku, ktorý už takej kvalifikácii zodpovedá. Inak by sa zmysel univerzálneho zákazu zmeny k horšiemu, viažuci sa na práva obhajoby pri podaní opravného prostriedku, stratil.

Dovolací súd zároveň uviedol, že v novom konaní po vrátení veci odvolaciemu súdu bude potrebné opätovne rozhodnúť o odvolaní obžalovaného proti ostatnému rozsudku súdu prvého stupňa, vychádzajúc však z podoby skutku, uvedenej v prvom odsudzujúcom rozsudku z 5. februára 2013. Tento skutok (jeho popis) nemôže (ani skôr nemohol) byť už v ďalšom priebehu konania zmenený tak,

aby to bolo v neprospech obžalovaného, a to aj z hľadiska zákazu zmeny k horšiemu vo vyššie popísanej podobe (pri súčasnej viazanosti odvolacieho súdu právnym názorom dovolacieho súdu o zmene k horšiemu v zmysle § 391 ods. 1 Trestného poriadku).

Po vyššie uvedenom rozhodnutí najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho sa vec dostala do štádia odvolacieho konania, v rámci ktorého je povinnosťou teraz činného senátu najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní podanom obžalovaným Ing. J. U. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok z 25. novembra 2014, sp. zn. PK-1T/2/2012.

Obžalovaný Ing. J. U. podal odvolanie čo do výroku o vine aj treste do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č. l. 4043), ktoré písomne odôvodnil 16. marca 2015, a ktoré doplnil prostredníctvom svojho obhajcu 18. marca 2015, 13. novembra 2015 a 22. februára 2016. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že citované výroky rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. PK-1T/2/2012, z 25. novembra 2014 podľa názoru obžalovaného nie sú vecne správne, nakoľko vychádzajú z nesprávneho vyhodnotenia dôkazov a nesprávneho právneho posúdenia danej veci. Súdne rozhodnutie neobsahuje predpísané náležitosti v zmysle § 168 ods. 1 Trestného poriadku, preto je nepreskúmateľné.

Súd nereagoval a následne sa ani nevysporiadal s obhajobnými tvrdeniami obžalovaného, ktoré prednášal v celom procese dokazovania. V danej veci neboli v plnom rozsahu uplatnené závery vyslovené Ústavným súdom Slovenskej republiky v jeho Náleze, sp. zn. III. ÚS 25/06, z 10. mája 2006, podľa ktorého právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia... Z napadnutého rozhodnutia nie je možné zistiť, ako malo dôjsť zo strany obžalovaného Ing. J. U. k naplneniu jednotlivých znakov žalovaného činu (rozhodnutie neobsahuje právne hodnotenie zisteného skutku). Z rozhodnutia nevyplýva konkrétna okolnosť svedčiaca o individuálnom zavinení obžalovaného, preto ide o rozhodnutie stojace na princípe kolektívnej viny, pričom za rozhodnutia mestského zastupiteľstva, ktoré primátor nemôže ovplyvniť, má niesť trestnoprávnu zodpovednosť primátor. Súdom prijatý záver, že návratný finančný príspevok (NFP) mal smerovať súkromnej spoločnosti je neobhájiteľný po stránke skutkovej aj právnej.

Podľa názoru obžalovaného, ak súd zmenil právnu kvalifikáciu na prípravu (§ 13 Trestného zákona), potom bolo jeho povinnosťou (okrem tých, ktoré sú uvedené v čl. 2) vysporiadať sa celým obsahom tohto zákonného článku, osobitne aj s ods. 3 písm. a/ zánik trestnosti prípravy, najmä ak sa sám priznal, že vzhľadom k zániku funkcie primátora, za pôsobenia obžalovaného, nebola podaná žiadna žiadosť o platbu a ani žiadne finančné prostriedky neboli poskytnuté. V tejto súvislosti obžalovaný poukazuje na jednotlivé výroky predsedu senátu bezprostredne po vyhlásení rozsudku : „Keby sme sa stotožnili s argumentáciou obhajoby, potom by sme nemohli obvineného odsúdiť.“ „Obtiažne je zaujať právne stanovisko k argumentácii, že žiadosť nie je povinná a údaje v nej uvedené nie sú povinnými údajmi v zmysle posudzovanej právnej normy.“ Vina obžalovaného spočíva teda v tom, že nepredložil návrh na kataster, neoznámil zmenu rozhodnutia mesta, hoci to nebolo v jeho kompetencii. Návrhy na kataster spracovávalo a podávalo právne oddelenie mesta. O zmene rozhodnutia mestského zastupiteľstva Y. vedelo. Primátor je podriadený mestskému zastupiteľstvu, nie naopak. Pokiaľ by konal v danej veci proti vôli mestského zastupiteľstva, spáchal by trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa.

Konajúci súd bez toho, aby upozornil obhajobu, po úprave žalovaného skutku, vyhlásil odsudzujúci rozsudok, ktorým obžalovaného uznal vinným nie z pokusu trestného činu podľa § 14 Trestného zákona ako bolo pôvodne žalované, ale z prípravy trestného činu podľa § 13 Trestného zákona. Na takýto postup podľa názoru obžalovaného neboli splnené podmienky. Takýto postup je v rozpore s obsahom čl. 6 ods. 3 písm. a/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (rozhodnutie ESĽP vo veci Pélisier a Sassi c. Francúzsko z 25. marca 1999).

Podľa názoru obžalovaného prvostupňový súd nerešpektoval právny názor vyslovený odvolacím súdom (§ 327 Trestného poriadku) : „rozsudok súdu prvého stupňa je založený na nejasných a neúplných skutkových zisteniach, absentuje jasné hodnotenie resp. záver o tom, na základe akých dôkazov súd považuje vinu obžalovaného za preukázanú, súd sa nezaoberal otázkou subjektívnej stránky.“

Obžalovaný ďalej poukázal na absenciu uplatnenia akejkoľvek obchodnoprávnej sankcie zo strany účastníkov zmluvy o poskytnutí NFP zo dňa 15. februára 2006. Prvostupňový súd ani po rozhodnutí odvolacieho súdu nevykonával ani jeden dôkaz, ktorý by umožňoval prijať súdu záver o vine. Jednoznačne je v tomto prípade potrebné uplatniť zásadu in dubio pro reo a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby. V danej veci nie sú trestne stíhané iné osoby. V tejto súvislosti poukázal na výpoveď Ing. S., JUDr. F..

Ďalej sa obžalovaný podrobne zaoberal Zmluvou o poskytnutí NFP a jej dodatku. Touto zmluvou mesto R. neprišlo o predkupné právo k pozemkom.

O právnych vzťahoch k pozemkom ako aj o vzťahu k R., s. r. o. Y. vedelo, nakoľko sa tieto okolnosti opisovali v Zmluve o výkone správy pri prevádzke R., ktorá tvorila prílohu žiadosti (č. l. 1388). Nemožno teda prijať záver o tom, že obžalovaný neinformoval, keď to bolo uvedené priamo v žiadosti doručenej Y..

Mestu R. nikdy nebol poskytnutý NFP v sume 228 515 000 Sk. Samotná zmluva o poskytnutí NFP sama o sebe nestačila na to, aby mestu R. bol poskytnutý uvedený príspevok. Účelom zmluvy bolo poskytnutie príspevku formou refundácie oprávnených nákladov po predložení účtovných dokladov za podmienok uvedených v čl. VII zmluvy. Počas pôsobenia Ing. U. vo funkcii primátora mesta R. nebola podaná žiadna žiadosť o platbu.

Skutok tak, ako je opísaný v rozsudku súdu prvého stupňa nevykazuje znaky skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona. Na strane obžalovaného nie sú splnené kritériá špeciálneho subjektu. (Žiadosť a jej prílohy nepredkladal obžalovaný, ale svedok Ing. S..) Existencia sprenevery finančných prostriedkov alebo ich zadržania nebola preukázaná, nakoľko v čase, keď obžalovaný zastával pozíciu primátora mesta R., neboli mestu poskytnuté žiadne finančné prostriedky Y.. Ani Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky a ani Y. nepotvrdili, že by niektorá z listín priložených k žiadosti o poskytnutie NFP bola sfaľovaná, nesprávna alebo neúplná. Žiadosť o poskytnutie NFP nie je povinným úkonom, ale fakultatívnou možnosťou. Z toho vyplýva, že ani jej obsah potom nie je povinným údajom. Ide o nevymáhateľný a nenárokovateľný akt (č. l. 702). Všetky príspevky, ak by boli vyplácané, boli by vyplatené z prostriedkov štátneho rozpočtu (nie zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev). Je irelevantné, ako sa predtým do štátneho rozpočtu dostali, nakoľko peniaze nie sú identickou vecou.

Podľa obžalovaného neboli naplnené ani znaky trestného činu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 6 písm. a/ Trestného zákona. Znakom danej skutkovej podstaty je uvedenie do omylu (nie využitie omylu iného). V danom prípade žiadosť, resp. príručka pre žiadateľa, či výzva na predkladanie ponúk nie sú všeobecne záväzným právnym predpisom. V rámci dokazovania žiaden z vypočutých svedkov netvrdil, že by obžalovaný niekoho zaviedol. Absenciu uvedenia do omylu dokazuje aj zistenie, že obžalovaný nepredstieral, že by pozemky patrili mestu, že by nájom, či predkupné právo bolo zapísané v katastri nehnuteľností, resp. že by mesto malo majetkovú účasť v Z., a. s.. Porušenie zmluvnej povinnosti vo všeobecnosti nezakladá spáchanie trestného činu (princíp ultima ratio).

Konanie obžalovaného nie je možné subsumovať ani pod ustanovenie § 13 ods. 1 alebo § 14 ods. 1 Trestného zákona. Uvedené formy účasti na trestnom čine totiž predpokladajú úmysel a vyššiu mieru organizovanosti, resp. inom úmyselnom vytváraní podmienok na spáchanie zločinu. Nedbanlivosť vylučuje prípravu aj pokus. Zánikom funkcie primátora na konci roku 2006 už obžalovaný nebol účastníkom zmluvných vzťahov. Dovtedy nedošlo k podaniu žiadnej žiadosti o platbu. Takéto konanie, ak by sa to aj predtým kvalifikovalo ako príprava na zločin, by znamenalo zánik trestnosti aktov vykonaných predtým, čím by došlo k zániku trestnosti činu podľa § 13 ods. 3 Trestného zákona.

V doplnení dovolania z 13. novembra 2015 obžalovaný v podstate bližšie vysvetlil už uvedené skutočnosti.

V doplnení odvolania z 22. februára 2016 obžalovaný uviedol, že špecializovaný trestný súd vo svojom rozsudku z 25. novembra 2014 na záver skutkovej vety konštatoval, že Ing. J. U. svojím konaním vytvoril podmienky, aby finančné prostriedky, ktoré mali slúžiť verejnému sektoru, boli použité na zveľadenie a zhodnotenie pozemkov a majetku, ktorý vlastnila súkromná obchodná spoločnosť. Neuvedol však, ktoré finančné prostriedky to mali byť. Podľa názoru obžalovaného takto vážne konštatovaná skutková veta nespĺňa ani požadované náležitosti rozsudku v zmysle § 163 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného musí presne označovať trestný čin a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným trestným činom.

Mesto R. sa uchádzalo o NFP - eurofondy, ktoré by boli investované výlučne do majetku Mesta R.. Objem NFP - eurofondov postačil na kúpnu cenu malých pozemkov, na ktorých stála infraštruktúra a jej vybudovanie. Na nákup pozemkov mohlo byť použitých podľa výzvy 10 percent z poskytnutého NFP, ostatné museli byť použité na vybudovanie infraštruktúry. Viac pozemkov Mesto R. kúpiť nemohlo, lebo nemalo ani sľúbené, ani vlastné peniaze. Veľké pozemky kúpil súkromný sektor za vlastné peniaze.

Na str. 21 a 22 rozsudku špecializovaný trestný súd konštatoval, že Mesto R. bude len formálnym žiadateľom NFP, získa do vlastníctva pozemky pod infraštruktúrou a celá zostávajúca časť priemyselného parku s možnosťou jej ekonomického využívania sa po 15 rokoch dostane do opätovného vlastníctva Z. a. s. Takáto interpretácia je nesprávna. Mesto R. nemalo finančné prostriedky na splácanie leasingových splátok. Všetky splátky by splácala spoločnosť Z., a. s. To vyplýva z článku III., ods. 4 Dodatku č. 1 k Zmluve o nájme pozemkov s následnou možnosťou ich kúpy (leasingová zmluva) zo 6. septembra 2005. Aj preto sa dohodlo postúpenie predkupného práva v článku IV. toho istého dodatku. Špecializovaný trestný súd v rozsudku uvádza len postúpenie predkupného práva z Mesta R. na Z. a. s., neuvádza však, že podľa toho istého dodatku celú kúpnu cenu zaplatí Z., a. s. Postúpenie predkupného práva v tomto prípade znamenalo len to, že vlastníctvo leasovanej nehnuteľnosti sa vráti tomu, kto za ňu platil. Keby Mesto R. zostalo vlastníkom veľkých nehnuteľností, pričom by za ne nezaplatilo, Z. a. s. by sa nevrátili ani nehnuteľnosti, ani peniaze. Vznikol by tak neoprávnený majetkový prospech. Špecializovaný trestný súd odsúdil Ing. U. za to, že Mesto R. by nezostalo vlastníkom majetku, za ktorý nezaplatilo. Mesto R. sa uchádzalo o NFP z dôvodu rozvoja zamestnanosti v regióne. Chcelo ich použiť na projekte, ktorý by rozvoj zamestnanosti podporil čo najefektívnejšie v pripravovanom projekte priemyselného parku M.. Všetko prebiehalo v súlade so zákonom a podmienkami výzvy na predkladanie projektov, pod kontrolou príslušných orgánov. Verejné prostriedky by boli použité len pre verejný sektor.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti obžalovaný Ing. J. U. navrhol, aby odvolací súd rozsudok Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. PK-14T/2/2012, z 25. novembra 2014 zrušil a následne danú vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, resp. aby ho po zrušení tohto rozhodnutia spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku.

Prokurátor sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Odvolací súd rešpektujúc právny názor uvedený v zrušujúcom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2017, sp. zn. 1 TdoV 7/2016, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku a zistil, že odvolanie obžalovaného Ing. J. U. je dôvodné.

Pri odôvodnení viny obžalovaného sa prvostupňový súd v podstate riadil nasledovnými úvahami :

Z vykonaného dokazovania vyplýva vysoká miera sofistikovaného správania sa zástupcov spoločnosti Z. a. s. R.. V tejto súvislosti prvostupňový súd poukázal na samotné založenie tejto akciovej spoločnosti za aktívnej účasti obžalovaného. Spoločnosť Z. a. s. R. prostredníctvom osôb konajúcich v jej mene bola faktickým vlastníkom pozemkov, na ktorých mal byť realizovaný priemyselný park s tým, že prenájom pozemkov Mestom R. bol len kvôli takejto požiadavke, ktorej splnenie umožňovalo poskytnutie NFP.

Išlo o vytváranie značne neprehľadnej spleti rôznych zmlúv vo vzťahu k samotným pozemkom, ako aj k následnej správe priemyselného parku formálnym deklarováním majetkovej spoluúčasti mesta v správcovskej organizácii, čo umožňovalo opätovne obísť požiadavku na verejné obstarávanie tým, že bola formálne deklarovaná bezodplatnosť tejto správy. V skutočnosti však v zmysle celej neprehľadnej spleti zmlúv a problematických nejednoznačných vzťahov dochádzalo k situácii, že Mesto R. bude len formálnym žiadateľom NFP, získa do vlastníctva pozemky pod infraštruktúrou a celá zostávajúca časť priemyselného parku s možnosťou jej ekonomického využívania sa po 15-ich rokoch dostane do opätovného vlastníctva Z. a. s., na ktorých táto spoločnosť bude v podstate po celú dobu 15 rokov formálne v mene mesta podnikat' v priemyselnom parku. Súd predovšetkým vychádzal z výpovedí jednotlivých svedkov, zo správy Y. z 3. apríla 2007 o výsledku kontroly, nájomnej zmluvy s dodatkom, ďalších nájomných a kúpnopredajných resp. leasingových zmlúv k pozemkom, z absencie predkupného práva nezaevidovaného v katastri nehnuteľností atď. (str. 21- 23 rozsudku Špecializovaného trestného súdu).

Čo sa týka úvah o treste, prvostupňový súd mal za preukázané, že konanie ustálené v skutkovej vete napĺňa skutkovú podstatu trestného činu podľa § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona. V predmetnej veci finančné prostriedky Európskej únie mali zabezpečiť podporu budovania a rekonštrukcie infraštruktúry a umožniť verejnému sektoru zabezpečiť rozvoj podnikania v oblasti priemyslu a služieb. Finančná pomoc bola poskytnutá na princípe spolufinancovania v pomere 75 % z oprávnených nákladov z Európskeho fondu regionálneho rozvoja a 25 % z oprávnených nákladov zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky a z vlastných zdrojov konečného prijímateľa, ktorým mohli byť len vyššie územné celky, obce, a mestá, združenia obcí (miest) združenia VÚC a rozpočtové a príspevkové organizácie zriadené mestami, obcami a VÚC, zabezpečujúce rozvoj priemyslu a vybraných služieb. Obžalovaný Ing. U. sa dopustil aj trestného činu subvenčného podvodu podľa § 225 Trestného zákona. Priamo v zmluve o poskytnutí NFP v čl. II. bod 5 je uvedené, že prijímateľ berie na vedomie, že na použitie finančného príspevku, kontrolu jeho použitia sa vzťahuje režim upravený v legislatíve ES a v legislatíve SR, napr. zák. č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy, kde v § 31 ods. 1 písm. a/ je uvedené, že porušením finančnej disciplíny je poskytnutie alebo použitie verejných prostriedkov v rozpore s určeným účelom. V danej veci účelom NFP bolo spolufinancovanie schváleného projektu prijímateľa, ktorým v žiadnom prípade nemohla byť súkromná spoločnosť. Prvostupňový súd je aj toho názoru, že jednočinný súbeh obzvlášť závažného zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 Trestného zákona a obzvlášť závažného zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 Trestného zákona je možný, preto, lebo každý z uvedených trestných činov chráni iný objekt.

Najvyšší súd rozhodujúc o podanom odvolaní dospel k týmto záverom :

Z. a. s. je súkromná investičná, stavebná a správcovská spoločnosť. Štatutárnym orgánom bol konateľ T. S.. Táto spoločnosť sa rozhodla realizovať súkromný projekt priemyselného parku v R. kraji. Vybrali si obec M.. Za týmto účelom zabezpečila pozemky na jeho výstavbu od tretích osôb, pričom tieto boli financované formou leasingu - zmluvy o nájme pozemkov s následnou možnosťou ich kúpy. Cez spoločnosť R. s. r. o. Z. a. s. uzatvorila 16. decembra 2004 so spoločnosťou R. s. r. o. Zmluvu o budúcej leasingovej zmluve (Zmluva o nájme pozemkov s následnou možnosťou ich kúpy). Z. a. s. uzatvorila s R. s. r. o. Zmluvu o nájme pozemkov s následnou možnosťou ich kúpy 14. januára 2005. Z. si takto odkupovala od dovtedajších vlastníkov pozemky, na ktorých mali stáť haly budúcich investorov. O. s. r. o. je súkromná spoločnosť, akcionár Z. a. s., ktorá sa od začiatku podieľala na realizácii priemyselného parku. Dňa 29. júla 2005 táto spoločnosť odkúpila od R. s. r. o. nehnuteľnosti - pozemky o malej výmere 5 ha. Na týchto pozemkoch mali stáť inžinierske siete priemyselného parku, ktoré mali tvoriť jeho kostru, a to prístupové cesty, infraštruktúru. Tieto by zostali vo výlučnom vlastníctve O. s. r. o. Pozemky, ktoré leasovala Z. a. s. od R. s. r. o. (veľká výmera cca 25 ha) sa mali odkupovať, resp. prenajímať zahraničným investorom. To bol plán súkromného priemyselného parku, pričom súkromné spoločnosti Z. a. s. a O. s. r. o. do nákupu nehnuteľností a projektovej dokumentácie investovali veľké finančné prostriedky, ktoré by sa im realizáciou (výstavbou a správou hál) priemyselného parku vrátili.

Mesto R., zastúpené primátorom Ing. J. U. (obžalovaným) chcelo dlhodobo prilákať do svojho kraja



zahraničných investorov za účelom podpory zamestnanosti v R. kraji. Na výstavbu priemyselného parku nemalo však finančné prostriedky.

Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky vyhlásilo 6. júna 2005 Výzvu na predkladanie projektov - podpora budovania priemyselných parkov a rekonštrukcia výrobných hál. Cieľom opatrenia bolo umožniť verejnému sektoru zabezpečiť rozvoj podnikania v oblasti priemyslu a služieb, zvýšenie zamestnanosti a kvality života v regiónoch. Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky je ústredný orgán, ktorý túto činnosť riadi a kontroluje. Y. - Slovenská agentúra pre rozvoj investícií a obchodu - výkonný, spracovateľský orgán projektov.

Zmyslom nenávratných finančných príspevkov (NFP - eurofondy) bolo podporiť projekty v regiónoch, kde nie sú na to peniaze. Mesto nemalo zarábať (bolo obmedzenie, že výnos z NFP nesmel presiahnuť 25 %), ale zvýšiť zamestnanosť v regióne.

Po vyhlásení výzvy sa Mesto R. rozhodlo využiť nejaký projekt na čerpanie eurofondov a zvýšiť tak zamestnanosť v regióne. Z hľadiska cestnej prístupnosti bol vyhodnotený najlepšie už rozbehnutý projekt priemyselného parku v M.. Na tento účel Mesto R. požiadalo o spoluprácu spoločnosť Z. a. s.. Hľadal sa nový model, nie čisto súkromný priemyselný park, ale kombinácia súkromného a verejného sektora. Celý proces od vyhlásenia výzvy, po realizáciu projektu bol v podstate stále sa meniaci proces s meniacimi sa podmienkami, vysvetleniami zo strany Y. a MH SR. Jednou z podmienok projektu bolo, že konečný prijímateľ Mesto R. musí byť 100% vlastníkom nehnuteľného majetku súvisiaceho s projektom, alebo musí mať nehnuteľný majetok v dlhodobom prenájme minimálne 15 rokov od začiatku realizácie projektu.

NFP - eurofond mohol byť podľa výzvy poskytnutý len na nákup pozemkov a na refundáciu nákladov investovaných do infraštruktúry subjektu, ktorý vyhral verejnú súťaž a infraštruktúru realizoval (v tomto prípade D. a. s.), teda majetok, ktorý malo Mesto R. v dlhodobom prenájme. Ďalšou podmienkou bolo, že Mesto R. musí preukázať vzťah i k ostatným pozemkom priemyselného parku, aby sa nestalo, že eurofondy investované do infraštruktúry budú zmarené napríklad tým, že súkromní vlastníci okolitých pozemkov neumožnia stavať priemyselné haly, resp. stavby zahraničných investorov. Hľadal sa model výhodný pre oboch. Rozsah a účelovosť investícií umožnili mestu kúpiť pozemok, na ktorom bude vybudovaná infraštruktúra a ktorá zostane už navždy vlastníctvom Mesta R.. Špecializovaný trestný súd túto dôkaznú situáciu mylne vyhodnotilo, keď v odôvodnení rozhodnutia uviedlo, že eurofondy mali byť použité pre súkromný sektor.

Model použitia eurofondov na základe týchto podmienok bol nasledovný :

Prvá podmienka - použiť eurofondy len na nákup pozemkov a refundáciu nákladov na infraštruktúru Mesto R. odkúpi od spoločnosti O. s. r. o. pozemky, na ktorých bude stáť infraštruktúra. Bude vyhlásená verejná súťaž na výstavbu infraštruktúry, ktorá bude víťazom realizovaná. Celý model bol aj takto realizovaný. Verejnú súťaž vyhral D. a. s. NFP mal slúžiť na kúpnu cenu a platbu D.. Na iný účel sa podľa výzvy ani nedal použiť.

Druhá podmienka - (preukázať vzťah k ostatným pozemkom) Z. a. s. prenechá Mestu R. svoje zmluvné vzťahy s R. s. r. o. na dobu 15 rokov, aby mohlo Mesto R. mať v dlhodobom prenájme i príslušné pozemky, na 15 rokov. Preto 7. septembra 2005 boli uzatvorené zmluvy medzi R. s. r. o. a Mestom R., ktoré nahradili v plnom rozsahu zmluvy medzi R. s. r. o. a Z. a. s. Neboli to však duplicitné zmluvy, ako to uviedol špecializovaný trestný súd v rozhodnutí, nejednalo sa o podvodné konanie. Zmluvy s Mestom R. boli podmienené pozitívnym rozhodnutím o pridelení NFP - eurofondov. Ak by NFP pridelený nebol, zmluvnými partnermi by zostali pôvodní účastníci, teda R. s. r. o. a Z. a. s. Projekt by sa realizoval ako čisto súkromný. Ak by eurofondy pridelené boli, účastníkmi by od rozhodnutia o udelení eurofondov boli R. s. r. o. a J., pričom tým istým dňom by zanikli vzťahy medzi R. s. r. o. a Z. a. s. Mesto R. sa práve takouto schémou bránilo plateniu nájmu za nehnuteľnosti, keď ešte nevedelo, či eurofondy získa a teda bude účastné výstavby priemyselného parku. Do vzťahov by vstúpilo až po pridelení eurofondov.

Zároveň bol podpísaný dodatok troch účastníkov, teda R. s. r. o., Mesta R. a Z. a. s., kde Mesto R. postúpilo predkupné právo na Z. a. s. až po ukončení 15 rokov a 10 mesiacov, teda po období, kedy platila podmienka uverejnená vo výzve. Toto postúpenie práva nebol povinný nikomu, teda ani Y. nik oznamovať, nakoľko sa to netýkalo sledovaného obdobia. Vo výzve bola podmienka nájmu 15 rokov. Čo bude o 20 rokov sa vo výzve neriešilo. Túto skutočnosť špecializovaný trestný súd nesprávne v rozhodnutí vyhodnotil ako dvojnásobný podvodný prenájom tej istej veci.

Ak by sa vychádzalo zo skutočnosti, že eurofondy budú pridelené po 15 rokoch, od toho momentu by ich Mesto R. odkúpilo (dolesovalo) a zmenil by sa majiteľ z R. s. r. o. na Mesto R.. Mesto R. by sa tak stal vlastníkom i ostatných pozemkov, na ktorých by stáli výrobné haly. Keďže Z. a. s. investovalo do týchto nehnuteľností nájomné za obdobie, od kedy začalo leasovať nehnuteľnosti až po rozhodnutie o pridelení eurofondov, teda od 14. januára 2005 do 18. augusta 2006. Z. a. s. si s Mestom R. dohodlo predkupné právo, ktoré by nadobudlo účinnosť až keď sa Mesto R. stane vlastníkom aj týchto pozemkov, teda o 15 rokov. Z. a. s. by sa nestalo vlastníkom týchto pozemkov, len by malo na ne predkupné právo, aby ich nemohlo Mesto R. napr. predať tretej osobe, ktorá by mohla investičný zámer prekaziť. Mesto R. malo byť tretinovým akcionárom Z. a. s..

Medzitým však Y. dalo iný výklad podmienky, že uchádzač o eurofondy musí mať nehnuteľnosti vo vlastníctve resp. v dlhodobom prenájme na 15 rokov a nesmie sa meniť vlastníctvo k týmto nehnuteľnostiam tak, že doba 15 rokov sa začína počítať až od ukončenia realizácie projektu (nie od jeho začiatku, ako sa dovtedy interpretovalo), ktorý musel byť hotový najneskôr do 2 rokov od pridelenia NFP - eurofondov, teda cca po 17 rokoch. Ďalšou podmienkou bolo prednostné právo kúpy v prípade, ak by R. s. r. o. - doterajší vlastník chcel nehnuteľnosti počas 15 rokov predať. Vtedy si účastníci uvedomili, že pôvodná schéma by túto podmienku nespĺnila, lebo po ukončení leasingu by vlastníctvo prešlo na Mesto R. skôr, ako by uplynulo 15 rokov od ukončenia projektu. Porušili by sa tak podmienky výzvy. Muselo sa pristúpiť na priebežnú zmenu schémy tak, že O. s. r. o. odkúpilo pozemky, na ktorých mali stáť výrobné haly od R. s. r. o. prenajalo ich Z. a. s. a Z. a. s. ich prenajala Mestu R. do dlhodobého nájmu. Všetky kroky boli oznamované a vopred konzultované so Y.. Nebola porušená jediná podmienka uverejnená vo výzve. Dňa 18. augusta 2006 bol Mestu R. pridelený NFP. Ing. J. U. vo svojej funkcii nepožiadala o čerpanie NFP.

Z. a. s. ponúkol Mestu R. na možnosť majetkovej kontroly spoločnosti odkúpiť jej tretinový podiel akcií za ich reálnu cenu. Z. a. s. investovala do projektu cca 100 miliónov SK. Za tretinu akcií žiadala tretinu peňazí. Ing. U. chcel tento vstup uskutočniť, ale prekazili mu to poslanci, ktorí vstup neakceptovali. Túto skutočnosť obžalovaný nemohol ovplyvniť.

Boli vykonané štyri kontroly, z ktorých prvá našla nedostatky, nakoľko nemala kompletne doklady. Ostatné tri kontroly potvrdili len drobné porušenia. Celý proces prebehol podľa výzvy, zákonne a s vedomím Y.. Špecializovaný trestný súd však uznal obžalovaného Ing. U. za vinného za nerealizovaný zmluvný plán (neprehľadná spleť zmlúv), ktorý bol zmenený zásahom samotného Y..

Odvolací súd sumarizuje: Pôvodne mali byť pozemky A - menšie, na ktorých stojí infraštruktúra, vo vlastníctve Mesta R.. Na ich nákup a výstavbu mali byť čerpané eurofondy. K veľkým pozemkom B, na ktorých mali stáť výrobné haly investorov a bol k nim podľa názoru špecializovaného trestného súdu neprehľadný súbor zmlúv, (najprv leasoval Z., a. s. ale v prípade, ak by eurofondy pridelené boli, malo ich leasovať Mesto R.). Došlo k podpisu dodatku zo 6. septembra 2005, podľa ktorého sa údajne Mesto R. zbavilo svojho majetku v prospech súkromníkov. Táto interpretácia špecializovaného trestného súdu je nesprávna. Mesto R. bolo tlačené do právneho vzťahu k pozemku B len pre splnenie podmienok výzvy, aby preukázalo vzťah k nim.

V priebehu konania však Y. dalo iný výklad podmienky, že uchádzač o Eurofondy musí mať nehnuteľnosti vo vlastníctve resp. v dlhodobom prenájme na 15 rokov a nesmie sa meniť vlastníctvo k týmto nehnuteľnostiam tak, že doba 15 rokov sa začína počítať až od ukončenia realizácie projektu (nie od jeho začiatku ako to bolo vykladané dovtedy). Musel sa hľadať iný model. Model, za ktorý je Ing. U.

uznaný za vinného sa zavrhol a nerealizoval. Našiel sa nový - taký, že pozemky B kúpi súkromník za vlastné peniaze (O., s. r. o.), prenajme ich Z. a. s. ako správcovi a ten ich dá do prenájmu Mestu R.. Listom zo 4. apríla 2006 sa obžalovaný pýtal agentúry Y., či to tak môže byť a spĺňa to všetky podmienky výzvy, či je to dostatočné na preukázanie dlhodobého vzťahu mesta k pozemkom. Y. odpovedalo 10. apríla 2006, kde nový model odsúhlasilo. K podpisu zmluvy o poskytnutí NFP - eurofondov došlo 15. februára 2006, teda až v čase, keď O. s. r. o. bolo vlastníkom a Mesto R. nájomcom pozemkov B. Až po takejto právnej úprave vzťahov podpisoval Ing. J. U. zmluvu o poskytnutí eurofondov. Mesto R. vlastnilo pozemky A (menšie) s infraštruktúrou. Súkromný sektor kúpil všetky pozemky za svoje peniaze a vlastnil pozemky B (kde mali stáť výrobné haly) a tieto prenajal Mestu R.. Tento model bol schválený Y. skôr, ako bolo možné čerpať eurofondy 18. augusta 2006, kedy sa stala účinná Zmluva o poskytnutí NFP.

Z uvedených skutočností vyplýva, že prvostupňový súd nesprávne zistil skutkový stav. Nepochopil obsah zmlúv a postup celého konania o pridelení NFP (str. 21 a 22 rozhodnutia). V tomto smere sa dôsledne neriadil právnym názorom vysloveným v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. marca 2014, sp. zn. 3 To 7/2013. Špecializovaný trestný súd v rozhodnutí nevysvetlil, ako sa mal súkromný sektor obohatiť na eurofondoch. V čase rozhodovania o pridelení eurofondov (15. február 2006) bola už vlastníkom veľkých pozemkov B súkromná spoločnosť O. s. r. o., ktorá ich kúpila za vlastné peniaze a prenajala Mestu R., teda realizoval sa druhý model. Prvostupňový súd v odôvodnení rozhodnutia (priemyselný park sa po 15 rokoch dostane do opätovného vlastníctva Z.) spomína zjavne prvý model, ktorý sa nerealizoval. Obžalovaný Ing. J. U. ako primátor Mesta R. konal v dobrej vôli vyhovieť podmienkam výzvy. Vzhľadom k zániku funkcie primátora, za pôsobenia obžalovaného nebola podaná žiadna žiadosť o platbu a ani žiadne finančné prostriedky neboli poskytnuté. Je nepochybné, že o zmene rozhodnutia mestským zastupiteľstvom Y. vedelo a táto skutočnosť nebola nikdy sporná. Obžalovaný rozhodnutie mestského zastupiteľstva nemohol nijakým spôsobom ovplyvniť. Primátor je podriadený mestskému zastupiteľstvu, nie je to naopak. Prvostupňový súd kladie za vinu primátorovi, že nezabezpečil majetkový podiel v Z., a. s.. Tento to však nemohol urobiť proti vôli mestského zastupiteľstva. Pokiaľ prvostupňový súd poukázal na obsah zmluvy o NFP, neuviedol, aké ustanovenie zmluvy určovalo povinnosť podať návrh na kataster, resp. oznámiť zmenu rozhodnutia mesta. Zmluva žiadne takéto povinnosti mestu neukladala. Prvostupňový súd teda na základe údajne zmluvne prevzatej povinnosti, vyvodil závery o naplnení znakov trestného činu.

Prvostupňový súd ani po rozhodnutí odvolacieho súdu (sp. zn. 3To/7/2013) nevykonával ani jeden dôkaz, ktorý by umožňoval prijať záver o vine. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že iné osoby v posudzovanej veci nie sú trestne stíhané, pričom ak by bol obžalovaný pripravoval spáchanie trestného činu, bolo by logické, že bude vedené trestné stíhanie voči osobám, ktoré so Y. uzatvorili 16 dodatkov k pôvodnej zmluve. Konanie obžalovaného nie je možné subsumovať pod ustanovenie § 13 ods. 1 a ani pod ustanovenie § 14 ods. 1 Trestného zákona. Uvedené formy účasti na trestnom čine totiž predpokladajú úmysel a vyššiu mieru organizovanosti, resp. o inom úmyselnom vytváraní podmienok na spáchanie zločinu. Takéto konanie na strane obžalovaného nebolo preukázané. Ak by mal byť obžalovaný zodpovedným za to, že súčasťou žiadosti neboli všetky podpísané zmluvy, potom by bolo možné takéto konanie hodnotiť nanajvýš ako nedbanlivosť. Nedbanlivosť vylučuje prípravu aj pokus.

Zánikom funkcie primátora na konci roku 2006 došlo k situácii, že obžalovaný nebol účastníkom daných vzťahov. Dovtedy nedošlo k podaniu žiadnej žiadosti o platbu, teda na Y. nebola vznesená požiadavka, aby v zmysle uzatvorenej zmluvy poskytla akékoľvek finančné prostriedky formou NFP. Takéto konanie by znamenalo zánik trestnosti aktov vykonaných predtým, čiže by došlo k zániku trestnosti činu podľa § 13 ods. 3 Trestného zákona.

V nadväznosti na vyššie uvedené, odvolací súd považuje za nutné poukázať na absenciu subjektívnej stránky u žalovaných trestných činov. V tejto súvislosti dáva do pozornosti čl. X Zmluvy o poskytnutí NFP, podľa ktorého nárok na poskytnutie príspevku bol zabezpečený záložným právom k majetku prijímateľa - Mesta R., čo v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6To/38/2001, preukazuje absenciu subjektívnej stránky. Záložné právo plní aj uhradzovaciu aj

zabezpečovaciu funkciu, pričom nárok na príspevok a prípadné nároky poskytovateľa proti Mestu R. boli zabezpečované do výšky 228 515 000 Sk. Na súdnu prax v tomto smere súd prvého stupňa nereagoval a poprel tak princíp právnej istoty. Obžalovaný Ing. U. nemohol predpokladať, že mestské zastupiteľstvo zmení svoj pohľad na vstup mesta do spoločnosti Z. a. s., bol však povinný toto rozhodnutie zástupcov mesta rešpektovať. Podľa súdnej praxe nepredvídateľný následok nie je zavinením pokrytý (NS SR R 20/1981). Obžalovaný nezasahoval žiadnym spôsobom do procesu tvorby žiadosti o NFP, nikomu nedával pokyn akú listinu predložiť alebo nepredložiť k žiadosti, pričom administratívnu kontrolu ponechal na zodpovedných pracovníkov mesta, či spoločnosti Z., a. s.. Rovnako nezasahoval do kompetencie mestského zastupiteľstva. Obžalovaný konal v najlepšom úmysle, utvrdený v presvedčení, že všetko je v poriadku a v súlade so zákonom s cieľom podporiť región. Je potrebné v tomto smere zdôrazniť, že Zmluva o poskytnutí NFP nebola Y. zrušená, ale naopak, na jej základe sa plnilo, pričom došlo k podpisu viacerých dodatkov k tejto zmluve v čase, keď obžalovaný Ing. J. U. už nebol primátorom mesta.

Najvyšší súd ďalej poznamenáva : z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04., I. ÚS 110/97, II. ÚS 2/09 vyplýva, že súčasťou práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku každý výrok rozsudku, ktorý obsahuje odôvodnenie, musí byť odôvodnený stručne a presvedčivo tak, aby rozhodnutie súdu bolo preskúmateľné. Musí vychádzať z hodnotenia dôkazov v intenciách § 2 ods. 12 Trestného poriadku, t. j. podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či dôkazy obstaral súd, prokurátor, policajt, alebo obvinený, či jeho obhajca. Odôvodnenie rozsudku z hľadiska právnych úvah posudzovania dokázaných skutočností podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny nadväzuje na odôvodnenie výroku o vine, ktoré musí vyplynúť z jednoznačného záveru nevzbudzujúceho dôvodné pochybnosti, že skutok zavinene spáchal práve obžalovaný, zisteným spôsobom a z preukázaného motívu a že ním spôsobil súdom ustálený následok, v dôsledku čoho bolo jeho konanie podradené práve pod príslušné ustanovenie zákona.

V danom prípade problém nastal po zrušení prvého z rozsudkov súdu prvého stupňa, pretože pôvodný rozsudok bol zrušený len na základe odvolania, podaného obžalovaným. Ak bol napadnutý rozsudok zrušený len na základe odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech. V neprospech obžalovaného teda nemôže byť relevantne zmenený žiaden z výrokov rozsudku, vyhláseného v novom konaní. Z hľadiska skoršieho odsudzujúceho výroku o vine je zmenou k horšiemu nielen zmena, ktorá by viedla k prísnejšej právnej kvalifikácii, ale aj zmena, ktorá mení popis skutku, nezodpovedajúci (vo vzťahu k dotknutej okolnosti) použitej právnej kvalifikácii, na taký popis skutku, ktorý už takej kvalifikácii zodpovedá. Ako vyplýva zo zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu v konaní pod sp. zn. 1 TdoV 7/2016 zákaz zmeny k horšiemu vyplýva priamo zo zákona a konajúce súdy ho v dostatočne nezohľadnili. V súvislosti s tým došlo aj k nesprávnej právnej kvalifikácii a to v tom zmysle, že skutkovým podkladom pre posúdenie konania obžalovaného bola okolnosť, ktorá bola v pôvodnom rozsudku vyjadrená principiálne odlišne - teda nie spôsobom zodpovedajúcim podľa mienky odvolacieho súdu použitej právnej kvalifikácii v rozsudku prvého stupňa. Išlo pritom o skutkovú okolnosť, ktorá bola považovaná za priamu súčasť naplnenia zákonných znakov trestného činu.

Po zhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, odvolací súd dospel k záveru, že hoci bola spoľahlivo preukázaná podstata skutku, preukázaný skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný, nenapĺňa všetky objektívne a subjektívne znaky žiadnej skutkovej podstaty trestného činu.

Keďže boli splnené podmienky na rozhodnutie veci priamo odvolacím súdom (§ 322 ods. 3 Trestného poriadku), tento obžalovaného Ing. J. U. oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Trestného

poriadku.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.